

Да дойде миръ!

Да дойде миръ желаемъ ние.
Но миръ достоенъ зарадъ насъ —
Врагътъ ни гузно да се свие,
Сразенъ, безвреденъ и безъ властъ.

Да дойде миръ и свободата
Да грѣйне слабитъ въ тозъ свѣтъ,
Надъ тѣхъ да блѣсне пакъ зората,
Да нѣма сълзи, скръбъ и гнетъ.

А той приближава — иде вече;
Ей виждаме му ний ликътъ! —
Усѣща се, че не далече
Отъ насъ е свѣтлия му пжтъ.

И той гостенинъ съсъ пѣсенъ
Ще го посрѣщнемъ гордо ний,
Кога врагътъ ни лудъ и бѣсенъ
Ликътъ си злобенъ ще закрий.

Той ужасъ носи за тирана
И плачъ, ридане, вѣченъ срамъ,
А насъ — честь, слава и осана
Прѣдъ дверитъ на родний храмъ!

Люб. Бобевски.

